μίαν ἡμέραν νὰ κλαίῃς διὰ τὴν οἰκτρὰν θέσιν ὅπου διέκεισο, καὶ τότε ἀπερράσισα τὸ πᾶν εἰς σὲ νὰ προσφέρω, καὶ βαθμοὺς καὶ τίτλους μου, ἂν μόνον παρεῖχες εἰς ἐμὲ τὸν ἔρωτά σου.

— Λέγεις ὅτι μὲ εἶδες νὰ κλαίω, ἀλλ' ἠπατήθης. Δὸν Ἀλαῖε, ἂν νομίζῃς ὅτι ἔκλαια ὡς ἐκ τοῦ αἴσχους μου· αἶσχος ἠδύνατο πλέον νὰ εὕρῃ χώραν εἰς τὴν ψυχήν μου, ἐνῷ αὐτὴ ἦτο πλήρης θλίψεων; ἐνῷ τὰ ἄλγη τὴν κατέστησαν ἀναίσθητον εἰς πᾶσαν ἐξωτερικὴν προσβολήν; Ἂς ἐξηκολούθει ἐκεῖνος νὰ μὲ ἀγαπᾷ, καὶ δὲν ἤθελα ἄλλην παρ' αὐτὴν εὐδαιμονίαν, οὐδ' ἂν τὸ ἀποτροπαιότατον ἐφαινόμην τέρας ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον ὀνομάζεις κόσμον!

Δὲν ἠδυνήθην νὰ καταθλίψω τὴν ἐκ τῆς ἀγανακτήσεώς μου συγκίνησιν, ὅταν ἤκουσα τὸν λόγον τοῦτον· ἠγέρθην θέλων νὰ περιπατήσω, ἀλλ' ἡ Ἰουλίττα μ' ἐμπόδισε.

— Ὦ, συγχώρει με, εἶπε μὲ φωνὴν ἱκετικήν, συγχώρει με ὅτι σὲ θλίβω τοιουτοτρόπως. Τὸ νὰ μὴ λαλῶ περὶ ἐκείνου εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

— Ἔστω, Ἰουλίττα, τὴν ἀπεκρίθην πικρὸν στεναγμὸν καταπνίξας· λάλει περὶ αὐτοῦ λοιπόν, ἀφοῦ τοῦτο σὲ ἀνακουφίζει· ἀλλὰ πῶς ἀκόμη καὶ τώρα νὰ μὴ εἰμπορῇς νὰ λησμονήσῃς ἐκεῖνον, ὅτε ὅλα τὰ περὶ σὲ τείνουν εἰς τὸ νὰ σὲ χορηγήσωσι νέαν εὐδαιμονίαν, νέαν ζωήν, νέον ἔρωτα!

— Ὅλα τὰ περὶ ἐμέ! εἶπεν ἡ Ἰουλίττα ἀνασκιρτήσασα. Δὲν εἴμεθα εἰς τὴν Βενετίαν; ἢ ἀπατῶμαι;

Ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον· ἡ ἐξ ἀτλαζίου λευκοῦ ἐσθής της μυρίας ἐσχημάτιζε πτυχὰς περὶ τὴν λεπτήν της ὀσφύν· ἡ ἐβενίνη κόμη της ἐξεχύνετο ἀπὸ τῶν χρυσηλάτων μεγάλων καρφίδων, αἵτινες μόλις τὴν ὑπεβάσταζαν ἑτοιμόρροπον, καὶ ὁ λαιμός της περιεχέετο ὑπ' αὐτῆς, ὡς ὑπὸ μυριπνόου χνοῦ ἐκ μετάξης. Τόσον ὡραία ἦτο μὲ τὰς ὠχρὰς παρειάς της, μὲ τὸ μειδίαμά της ἐκεῖνο, τὸ γλυκύτητος ὁμοῦ καὶ σοβαρότητος μετέχον, ὥστε λησμονήσας τὰ σκληρά της λόγια ἐκινήθην ὅλος ψυχὴ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ· ἀλλ' ἤδη εἶχεν ὀλίγον ἀνασύρει τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, καί, βλέπουσα διὰ τῶν ὑάλων, ἐφ' ὧν σελήνης ἀκτὶς ὑγρὰ εἶχεν ἀρχισει νὰ ὑποφέγγῃ,

— Ὦ, Βενετία, πόσον παρήλλαξες! ἀνεφώνησεν· ἄλλοτε πόσον φαιδρὰν σὲ εἶχα ἰδῆ, καὶ πόσον μὲ φαίνεσαι ἐρήμη σήμερον καὶ πένθιμος!

— Πῶς! διέκοψα εἰπών· ἦλθες καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν Βενετίαν! Καὶ πῶς, φίλη μου, νὰ μὴ μὲ τὸ εἰπῇς;

— Ἔβλεπα ὅτι πολὺ ἐπεθύμεις νὰ ἐπισκεφθῇς αὐτὴν τὴν περικαλλῆ πόλιν, καὶ ἠσθανόμην ὅτι θὰ μετέβαλλες πόθον ἂν ἕνα λόγον ἐπρόφερα. Ἐσιώπησα λοιπόν, διὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία ν' ἀλλάξῃς ἀπόφασιν.

— Βεβαίως θὰ μετέβαλλα ἀπόφασιν! ἀπεκρίθην κρούσας κατὰ γῆς τὸν πόδα. Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ἐπαράτου ταύτης πόλεως ἂν εὑρισκώμεθα, καὶ μ' ἔλεγες ὅτ' ἦλθες καὶ ἄλλοτε εἰς αὐτήν, ἀμέσως θὰ διηύθυνα τὸ ἀκάτιον πρὸς ἄλλην ὄχθην, ἀμόλυντον ἀπὸ παρομοίαν ἀνάμνησιν. Ἐκεῖ θὰ σ' ἔφερα, καὶ κολυμβητὶ ἀκόμη, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῆς τοιαύτης ἐπικινδύνου διαπορθμεύσεως καὶ τῆς οἰκίας ὅπου εὑρισκόμεθα, οἰκίας ἥτις ἴσως εἰς πᾶν βῆμα σοῦ ἐνθυμίζει καὶ φλογερὸν τῶν βημάτων ἐκείνου ἴχνος! Λέγε με λοιπόν, Ἰουλίττα, λέγε με, διὰ τὸν Θεόν! μετὰ σοῦ ποῦ δύναμαι νὰ εὕρω καταφύγιον κατὰ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ παρελθόντος; Ὀνόμασε μίαν πόλιν. . . δεῖξέ με ἐπὶ τῆς Ἰταλίας μίαν γωνίαν, ὅπου ὁ τυχοδιώκτης ἐκεῖνος νὰ μή σε παρέσυρε!

Ἐκ τοῦ θυμοῦ ὠχρίασα καὶ ἔτρεμα σύσσωμος· ἡ Ἰουλίττα ἐστράφη καὶ ἠτένισε πρὸς ἐμὲ ψυχρῶς· ἔπειτα δέ, στρέψασα πάλιν τὰ βλέμματά της πρὸς τὸ παράθυρον,

—Βενετία, εἶπεν· ὑπῆρξε καιρὸς καθ ὃν σὲ ἠγάπησεν ἡ ψυχή μας. . . δὲν σ' ἐπαναβλέπω μὲ ἀδιαφορίαν οὔτε σήμερον. . . Τὸν ἦσο προσφιλής. . . ὁδοιπορῶν παντοῦ σ' ἐνθυμεῖτο καὶ ἐστέναζε. σὲ ὠνόμαζε περιπόθητόν του πατρίδα. Ἰδοὺ διατί σὲ ἀγαπῶ ἔτι καὶ τώρα. Ὑπῆρξες ἡ κοιτὶς τοῦ οἴκου του, τοῦ εὐγενοῦς οἴκου του, καὶ ἐν τῶν παλατίων σου φέρει ἀκόμη τὸ αὐτὸ ὄνομα ὃ εἶχε κ' ἐκεῖνος!

— Πρὸς Θεοῦ, εἶπα εἰς τὴν Ἰουλίτταν μὲ βαρυκάρδιον φωνήν, πρὸς Θεοῦ! νὰ φύγωμεν, αὔριον νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὴν περιπόθητον αὐτὴν πατρίδα!

— Σεῖς, ἂν ἀγαπᾶτε, ἐλεύθερος εἶσθε νὰ φύγετε καὶ Βενετίαν καὶ Ἰουλίτταν, μὲ ἀπεκρίθη μὲ ψυχρότητα παγετοῦ· ὅσον δι' ἐμέ, εἰς κάνενὸς διαταγὴν δὲν ὑπόκειμαι, καὶ ἀπὸ τὴν Βενετίαν θὰ φύγω ὁπόταν τοῦτο μ' εὐαρεστήσῃ.

— Ἐκατάλαβα, τὴν εἶπα μὲ καρδιακὸν παροξυσμόν· ὁ Λεώνης εἶναι εἰς τὴν Βενετίαν.

Ἡ Ἰουλίττα ἐτινάχθη ὡς ὑπὸ ἠλεκτρισμοῦ.

— Τί λέγεις! τί εἶπες! Εἰς τὴν Βενετίαν εἶναι ὁ Λεώνης; ἀνέκραξεν ὡς ἐν παραφροσύνῃ· καὶ ῥιφθεῖσα ἐπὶ τοῦ στήθους μου,

— Ἐπανάλαβέ μου ὅ,τι εἶπες . . . . πρόφερέ μου τὸ ὄνομά του . . . νὰ τὸ ἀκούσω τοὐλάχιστον ἀκόμη μίαν φοράν.

Καὶ τὰ δάκρυα ἐπλημμύρησαν εἰς τὰ ὄμματά της, ὑπὸ ἀλλεπαλλήλων δὲ πνιγομένη λυγμῶν ἔμεινε σχεδὸν λιπόθυμος.

Τὴν μετεκόμισα εἰς τὸ ἀνάκλιντρον καὶ μὴ φροντίσας περιπλέον διὰ τὴν κατάστασίν της, ἐπανέλαβα τὸ βάδισμά μου ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τοῦ τάπητος.

Καθὼς πραΰνεται εἰς τὰ πελάγη τὸ κῦμα ὅταν ὁ νότος κλείσῃ τὰς πτέρυγας, οὕτω καὶ ἡ ὀργή μου τότε κατηυνάσθη, λύπη δὲ πικρὰ τὴν διεδέχθη, καὶ νὰ κλαίω ἤρχισα πράγματι ὡς γυνή.

Ἕπεται συνέχεια.

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον δραματικώτατον μυθιστόρημα μετεφράσθη ἐπιτυχῶς παρὰ φίλου, καὶ ἄλλοτε εὐδοκίμως καλλιεργήσαντος τὰς Μούσας. Λυπούμεθα ὅτι δὲν ἐπέτρεψεν ἡμῖν νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ὄνομά του· ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι βραδύτερον θὰ ἐπιτρέψῃ ἡμῖν τοῦτο. Σ. τ. Δ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Α΄

Ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου τοῦ ἔτους 1391, ὁ δοὺξ τῆς Βουργονδίας, Φίλιππος ὁ Τολμηρός, ἐγκαταλείπων τὸ δουκάτόν του, ἀπήρχετο εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελουμένου τότε ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῶν θείων τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ ἕκτου.

Ὁ υἱός του, κόμης τοῦ Νεβέρ, ὁ ἐπονομασθεὶς βραδύτερον Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, ἔμεινε τότε μόνος εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα τοῦ πατρός του, μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου του Μαργαρίτας δ' Αἰνώ.

Ὁ νεκρὸς πρίγκηψ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀπηθανατίσθη κατόπιν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Νικοπόλεως, ἠγαπᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ προτερήματα, καὶ ἰδίως διὰ τὴν περὶ τὴν ξιφασκίαν καὶ τὸ ἱππεύειν μεγίστην αὐτοῦ ἐπιτηδειότητα.

Ὁ κόμης — ὅστις δὲν ἠγάπα πολὺ τὴν σύζυγόν του — ἦτο μὲν καλλονῆς ἐξόχου, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ἐκφραστικῶν ἐκείνων καλλονῶν, αἵτινες ἐπισύρουσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὸν θαυμασμόν, ἢ μᾶλλον, ἦτο καλλονῆς ψυχρᾶς· ἡ δὲ ψυχρότης του αὕτη ἀπό τινος εἶχε μεγάλως αὐξηθῆ. Τοῦτο δὲ διαφοροτρόπως ἐσχολιάζετο, μάλιστα δὲ ἐψιθυρίζετο ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος.

Ἀλλὰ τίνος;

Αἱ μᾶλλον κακαὶ γλῶσσαι παντὶ σθένει προσεπάθουν ν' ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον τοῦτο. Ἀλλ' ὁ κόμης ἦτο τόσῳ προφυλακτικός, ὥστε οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ μαντεύσῃ τι.

Οὐχ ἧττον ἡμεῖς, εὐτυχέστεροι πάντων, ἐδυνήθημεν νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸ μυστικόν του.

Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα τῆς ἑσπέρας.

Ἡ νὺξ ἐπήρχετο γλυκεῖα καὶ μυρόεσσα, οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Βουργονδίας ἔσπευδον νὰ ἐπανέλθωσιν οἴκαδε, ἐκτός τινων ἐρωτολήπτων νέων, οἵτινες, παραμένοντες μέχρι βαθείας νυκτός, ὑπὸ τὸ ἀργυροῦν τῆς σελήνης φῶς, παραδίδονται εἰς γλυκεῖς καὶ ὀνειροπόλους ρεμβασμούς.

Ἂς εὐαρεστηθῇ ὁ ἀναγνώστης νὰ μας ἀκολουθήσῃ εἰς μίαν τῶν ὡραιοτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως Διζόνης καὶ ἂς εἰσέλθωμεν ἐντὸς οἰκίας μετρίου ἐξωτερικοῦ, τῆς ὁποίας ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα εἶνε ἑρμητικῶς κεκλεισμένα.

Πάραυτα ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δωματίου ἀκούεται φωνή τις γυναικεία, γλυκεῖα καὶ περιπαθής:

— Γερτρούδη! Γερτρούδη!

— Κυρία!